

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 marca 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Pietruszyński (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Tomasz Artymiuk

SSN Barbara Skoczowska

Protokolant Dorota Szczerbiak

w sprawie **M. Z.**

skazanego za przestępstwo z art. 207 § 1 k.k. i inne

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 5 marca 2024 r.

w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

kasacji Prokuratora Generalnego skierowanej na korzyść skazanego od prawomocnego wyroku nakazowego Sądu Rejonowego dla Warszawy - Mokotowa w Warszawie z dnia 9 października 2023 r., sygn. akt XIV K 654/23,

**uchyla wyrok w zaskarżonej części i w tym zakresie przekazuje
sprawę Sądowi Rejonowemu dla Warszawy - Mokotowa w
Warszawie do ponownego rozpoznania.**

[PGW]

UZASADNIENIE

Wyrokiem nakazowym Sądu Rejonowego dla Warszawy – Mokotowa w Warszawie z dnia 9 października 2023 r., sygn. XIV K 654/23, oskarżony M. Z. został uznany za winnego popełnienia przestępstw z art. 207 § 1 k.k., z art. 190 § 1 k.k. – dwukrotnie, z art. 193 k.k., art. 217 § 1 k.k. i art. 276 k.k. i jako karę łączną wymierzono mu karę 2 lat ograniczenia wolności polegającą na obowiązku wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin w stosunku miesięcznym. Wyrokiem tym orzeczono również wobec oskarżonego na podstawie art. 41a § 1 k.k. środek karny w postaci zakazu zbliżania się do pokrzywdzonych K. V. i A. V. na odległość mniejszą niż 100 metrów.

Wyrok ten uprawomocnił się bez postępowania odwoławczego.

Kasację od tego wyroku na korzyść oskarżonego wniósł Prokurator Generalny.

W kasacji zarzucił rażące i mające wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów prawa materialnego, a mianowicie art. 43 § 1 k.k. w zw. z art. 41a § 1 k.k. w zw. z art. 39 pkt 2b k.k., polegające na orzeczeniu wobec oskarżonego M. Z. środka karnego w postaci zakazu zbliżania się do pokrzywdzonych K. V. i A. V. na odległość mniejszą niż 100 metrów bez wskazania okresu obowiązywania tego środka, podczas gdy przepis art. 43 § 1 k.k. wskazuje, że zakazy wymienione w art. 39 pkt 2 – 2b k.k. orzeka się w latach, od roku do lat 15, co obligowało sąd do określenia czasookresu obowiązywania środka karnego i wniósł o uchylenia wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu dla Warszawy – Mokotowa w Warszawie do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się oczywiście zasadna, co umożliwiło jej rozpoznanie na posiedzeniu, bez udziału stron (art. 535 § 5 k.p.k.).

Bezsporne jest, że Sąd pierwszej instancji nie określając, z naruszeniem treści art. 43 § 1 k.k., okresu obowiązywania orzeczonego środka karnego z art. 41a § 1 k.k., nadał temu środkowi karnemu charakter bezterminowy. W kontekście wskazanego uchybienia podnieść należało, że w związku z ustawowym wymogiem

określenia w wyroku, jak długo zakaz ma trwać, wykluczona jest możliwość precyzowania dopiero w postępowaniu wykonawczym okresu zakazu, gdyż czasu obowiązywania zakazu nie da się określić wykorzystując dyspozycję art. 13 § 1 k.k.w. i zasadę *in dubio pro reo* (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia: 14 listopada 2008 r., V KK 256/08, 21 lutego 2021 r., IV KK 520/20). Przeoczenie ustawowego wymogu określenia czasu trwania zakazu określonego w art. 39 pkt 2b k.k. należało uznać za rażące naruszenie prawa karnego materialnego. Skutkiem tej wadliwości jest powstanie dla skazanego sytuacji mniej korzystnej od tej, która miałyby miejsce gdyby prawidłowo zastosowano przepis prawa karnego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 sierpnia 2023 r., II KK 174/23).

Mając na uwadze powyższą argumentację, należało uznać, że stwierdzone naruszenie miała charakter rażący, istotnie wpływający na treść prawomocnego wyroku, skoro brak określenia czasu obowiązywania środka karnego przekształcił go w środek bezterminowy. Takie uchybienie powodowało również negatywne konsekwencje dla skazanego w kwestii zatarcia skazania, które nie mogłoby nastąpić przed wykonaniem środka karnego (art. 107 § 6 k.k.).

W konsekwencji ustalonego uchybienia należało zaskarżony wyrok uchylić, w części dotyczącej orzeczenia o środku karnym z art. 41a § 1 k.k. na korzyść oskarżonego i sprawę w tym zakresie przekazać sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania, w trakcie którego powinien wskazać okres obowiązywania orzeczonego środka karnego.

Z tych względów orzeczono jak w wyroku.

[PGW]

(r.g.)